

Det er også fuldstændig rigtigt, som hr. Morten Messerschmidt siger, at der er problemer med ytringsfriheden og med religionsfriheden. Tyrkiet har lovet at ændre artikel 301 om ytringsfriheden, og det skal ske, og der kan jeg berolige hr. Morten Messerschmidt med, at hvis ikke disse mangler er bragt i orden, kan Tyrkiet ikke blive medlem af EU. Det er jo forudsætningen for at blive medlem af EU.

Morten Messerschmidt (DF):

Når nu udenrigsministeren specifikt nævner den tyrkiske straffelovs artikel 301, kunne jeg da godt tænke mig, at udenrigsministeren i hvert fald ville forholde sig til, at den artikel faktisk er noget nyt, at det er noget, som er blevet indført med premierminister Erdogans nye straffelov, der, så vidt jeg husker, trådte i kraft den 1. april 2005. Så det vidner jo altså noget om, hvad det er for en reformproces, den tyrkiske regering gerne vil have.

Vi har også set med hensyn til ytringsfriheden, at man fra tyrkisk side har stået meget fast på, at man skam ikke ønsker den form for ytringsfrihed, som vi normalt har forstået at have i Europa, men derimod ønsker nogle klare restriktioner for, hvad man må udtale, særlig i forhold til religiøse følelser og den slags.

Der kunne jeg godt tænke mig at høre, om ikke udenrigsministeren vil give sin vurdering af, punkt 1, hvem det er, der skal give sig. Er det EU, der skal give sig og acceptere de begrænsninger, som Tyrkiet vil have? Og punkt 2: Hvad skal konsekvensen være, hvis ikke Tyrkiet vil give indrømmelser på disse punkter?

Kl. 15.30

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Svaret er meget enkelt. Det er naturligvis Tyrkiet, der skal give sig. Vi kan ikke pludselig lukke lande ind i EU, som ikke respekterer Københavnskriterierne, som er dem, der drejer sig om demokrati og menneskerettigheder og de forskellige frihedsrettigheder. Det siger sig selv.

Straffeloven er blevet ændret nogle gange. Da vi som formandsland talte med Tyrkiet, påpegede vi også nogle ting, der skulle ændres, og de blev ændret – ikke alle, men nogle af dem. Det er jo garanteret heller ikke den sidste straffelov, der har set dagens lys i Tyrkiet.

Men svaret er meget enkelt. Vi går ind for, at forhandlingerne med Tyrkiet fortsætter, men at Tyrkiet samtidig skal vise bevægelse. Og Tyrkiet

kan ikke komme ind, førend de forskellige betingelser fra EU's side er opfyldt. Vi kan ikke have et land, som ikke respekterer den totale ytringsfrihed og religionsfrihed, i EU-kredsen. Så svaret er meget enkelt.

Men det er jo det, der er det sædvanlige med Dansk Folkeparti og Tyrkiet, at man taler om Tyrkiet, som om det Tyrkiet, vi har i dag, kan blive medlem og det er det, man risikerer at stå med. Nej, det, man risikerer at stå med, og som jeg håber på man står med ved udgangen af forhandlingerne, altså når der er gået 10-15 år, eller hvor lang tid der går, er selvfølgelig et europæisk Tyrkiet, som har de samme menneskerettigheder og frihedsrettigheder, som kendetegner EU. EU er jo også et værdifællesskab.

Morten Messerschmidt (DF):

Hvis det måtte være mig tilladt at replicere på utopien om et europæisk Tyrkiet, ville jeg sige, at jeg da vil håbe, at udenrigsministeren vil reflektere over den reaktion, som vil komme fra Tyrkiets side, når det rent faktisk går op for den tyrkiske administration, at det er dem, der skal ændre deres lovgivning, og det ikke er EU, der skal tilpasse sig den islamiske tyrkiske lovgivning.

Det, som udenrigsministeren jo lægger op til, er, at man skal fortsætte forhandlingerne, på trods af at udenrigsministeren er enig med Dansk Folkeparti i, at vi altså ser nogle enormt store barrierer foran os. Det handler både om, at Tyrkiet skal droppe den fuldstændig ulovlige besættelse af Nordcypern, og at Tyrkiet altså skal ændre sin forståelse af ytringsfriheden.

Kan udenrigsministeren ikke godt se, at når man fortsætter en sådan forhandlingsproces på to så centrale områder, hvor både Abdullah Gül, udenrigsministeren, og premierminister Erdogan meget klart har sagt, at de ikke vil flytte sig, så er det den lige direkte vej ud i et sammenbrud af forhandlingerne, som vi overhovedet ikke ved hvad resultat vil give?

Ville det så ikke være fornuftigere, om man allerede nu sagde: Det her tegner til at blive en katastrofe, og derfor må vi allerede i dag belave os på, at det her ikke bliver et medlemskab, det bliver et nabosamarbejde, et teknisk handels-samarbejde, men ikke et medlemskab? Ville det ikke i virkeligheden være det mest fair at sige til tyrkerne, som jo så afgjort ikke ønsker at ændre deres politik på de her to helt centrale områder?